

Sygn. akt: I C 1304/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Halina Ostafińska-Kołačka

Protokolant: stażysta Ewelina Gadomska

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2017 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)z siedzibą w W.

przeciwko B. S.

o zapłatę

I. powództwo oddała,

II. zasądzić od powoda (...)z siedzibą w W. na rzecz pozwanego B. S. kwotę 917,00 zł (dziewięćset siedemnaście złotych 00/100), tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Halina Ostafińska-Kołačka

I C 1304/17

UZASADNIENIE

Powód (...)z siedzibą w W. wnosił o zasądzenie od pozwanego B. S. kwoty 4037,84 złotych, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 maja 2016 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 5 maja 2009 roku pozwany B. S. zawarł z Bankiem (...) SA umowę pożyczki. Pozwany nie uregulował zadłużenia i umowa została mu wypowiedziana. Na mocy umowy cesji wierzytelności z dnia 23 listopada 2015 roku powód nabył wierzytelność wobec pozwanego.

Referendarz Sądowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie na podstawie nakazu zapłaty z dnia 7 czerwca 2016 roku wydanego w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn.akt:IINc.6210)16 – nakazał aby pozwany B. S. zapłacił na rzecz powoda (...)z siedzibą w W. kwotę 4037,84, złote z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 14 maja 2016 roku wraz z kosztami postępowania sądowego w kwocie 942 złote.

Od powyższego nakazu złożył sprzeciw pozwany B. S. domagając się przekazania sprawy do Sądu Rejonowego w Kwidzynie jako właściwego miejscowo. Zarzucił, że powód nie udokumentował i nie wykazał sposobu wyliczenia należności. Zakwestionował przy tym aby w wyniku zawarcia umowy pożyczki narosło jakiegokolwiek zadłużenie. Zdaniem pozwanego ponadto umowa jest nieważna ponieważ bank przyznał sobie autonomiczne prawo do kształtowania stopy oprocentowania pożyczki. Mimo, że bank uzależnił zmianę oprocentowania od nieokreślonej bliżej stopy procentowej krajowego rynku pieniężnego, poziomu inflacji, wskaźników kosztów finansowania działalności operacyjnej banku poziomu stóp procentowych NBP, to jednak nie wskazał warunków zmiany tego

oprocentowania w postaci obiektywnego i sprawdzalnego mechanizmu zmian stopy procentowej. Postanowienie umowy stanowi niedozwoloną klauzulę umowną a pozwanemu nawet nie doręczono regulaminu pożyczki czy też ogólnych jej warunków. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W dniu 5 maja 2009 roku pomiędzy Bankiem (...) S.A. w W. a pozwanym B. S. doszło do zawarcia umowy pożyczki w wysokości 40.000 złotych. Spłata pożyczki została rozłożona na raty po 890 złotych miesięcznie z terminem płatności ostatniej raty na 5 maja 2014 roku.

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 23 listopada 2015 roku powód nabył od Banku (...) SA w W. wierzytelność w stosunku do pozwanego. W dniu 13 maja 2016 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej określając stan zadłużenia na 13 maja 2016 roku na kwotę łączną 4037,84 złote, na którą to kwotę składały się : należność główna 452 złote, odsetki naliczone do dnia wystawienia wyciągu w kwocie 2718,84 złote, opłaty za obsługę i czynności windykacyjne 60 złotych i koszty sądowo windykacyjne 807 złotych.

(odpis umowy pożyczki k. 4-5, odpis umowy przelewu wierzytelności k.7-11, odpis wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k.6).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wyżej wymienionych dokumentów.

Powyższy stan faktyczny jest poza sporem.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Słuszny jest bowiem zarzut pozwanego, iż powód nie udowodnił wysokości roszczenia. Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 13 maja 2016 roku, na jaki powołuje się powód, nie stanowi dowodu na istnienie roszczenia ani na jego wysokość. Dokument ten na jedynie moc dokumentu prywatnego tj. świadczącego o tym, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie określonej treści.

Obowiązek udowodnienia zasady i wysokości roszczenia spoczywał na powodzie zgodnie z zasadą rozłożenia ciężaru dowodowego z art. 6kc.

Powód powinien więc udowodnić kiedy umowa pożyczki została wypowiedziana pozwanemu przez pierwotnego wierzyciela, od jakich kwot i za jakie okresy zostały naliczone odsetki oraz jak zostały zarachowane wpłaty rat dokonane przez pozwanego.

Należy zwrócić uwagę, że w wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 13 maja 2016 roku powód określił kapitał na kwotę 452 złote a kwota odsetek w wysokości 2718,84 złote znacznie przewyższa należność główną. Oznacza to, że pozwany spłacił w większości kapitał i odsetki.

Chociażby z tego względu powód powinien w sposób dokładny i czytelny przedstawić swój tok rozumowania przy wyliczaniu należności, z czego się nie wywiązał. Uniemożliwił przez to Sądowi ocenę swego roszczenia.

Sąd podziela również stanowisko pozwanego kwestionującego ważność umowy bankowej z dnia 5 maja 2009 roku z uwagi na to, że bank przyznał sobie prawo autonomiczne do kształtowania stopy oprocentowania nie wskazując jednak warunków zmiany oprocentowania w postaci obiektywnego i sprawdzalnego mechanizmu zmian stopy procentowej.

Bezprzedmiotowe jest jednak dogłębne analizowanie ważności umowy bankowej i prowadzenie w tym kierunku postępowania dowodowego z uwagi na to, że powód nie udokumentował i nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia.

Należy jedynie zaznaczyć, że w par.4 pkt.4 umowy z dnia 5 maja 2009 roku pozwany oświadczył, że otrzymał regulamin pożyczki gotówkowej.

Oczywistym jest jednak, że powód powinien załączyć do umowy regulamin pożyczki celem wykazania sposobu oprocentowania pożyczki, czego nie uczynił.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia podnoszonego przez pozwanego Sąd uznał go za zasadny.

Wprawdzie pozwany podał, że nie otrzymał żadnego wypowiedzenia umowy od pierwotnego wierzyciela a powód nie przedstawił takiego dokumentu ale można uznać roszczenie za przedawnione.

Jak wynika z umowy z dnia z dnia 5 maja 2009 roku termin spłaty ostatniej raty pożyczki przypadał na 5 maja 2014 roku, ale umowa została wypowiedziana wcześniej skoro Sąd Rejonowy w Kwidzynie postanowieniem z dnia 5.02.2013 roku I Co. 257)13 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez wierzyciela pierwotnego Bank (...) SA w W. w dniu 23.01.2013 roku.

Sąd podziela przy tym stanowisko pozwanego powołującego się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku III CZP 29)16 zgodnie z którą, nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może powoływać się na przerwanie biegu przedawnienia przez zbywcę będącego bankiem, które nastąpiło w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny. Bankowy tytuł egzekucyjny został wydany w dniu 23.01.2013 roku, a więc co najmniej od tego czasu wierzytelność była wymagalna.

Pozew w niniejszej sprawie wpłynął zaś dopiero 20 maja 2016 roku, a więc już po upływie okresu przedawnienia.

W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 67 ust.1 ustawy z dnia 29.08.1997 roku – prawo bankowe (Dz.U. z 2015 roku, poz.128-tekst jedn.) w zw. z art. 6 kc. oraz na podstawie art. 118 kc. orzekł jak wyżej.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd oparł na zasadzie przepisu art. 98 par.1 kpc. w zw. z par. 2 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10. 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Powód jako strona przegrywająca sprawę ma obowiązek zapłacić na rzecz pozwanego kwotę 917 złotych (z opłatą od pełnomocnictwa), tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.